

Repertoriul jurisprudenței

Ordonanța Curții (Camera a șasea) din 14 iunie 2018 – GS

(Cauza C-440/17)¹

„Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Fiscalitate directă – Libertate de stabilire – Directiva 2011/96/UE – Articolul 1 alineatul (2) – Societate-mamă – Holding – Reținere la sursă a impozitelor pentru profiturile distribuite unei societăți-mamă holding nerezidente – Scutire – Fraudă, evaziune și abuz în materie fiscală – Presumpție”

1. *Apropierea legislațiilor – Regim fiscal comun aplicabil societăților-mamă și filialelor din state membre diferite – Directiva 2011/96 – Armonizare exhaustivă – Lipsă – Posibilitate de a aprecia compatibilitatea unei reglementări naționale din același domeniu în temeiul dreptului primar*

[Directiva 2011/96 a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/13, art. 1 alin. (2)]

(a se vedea punctul 31)

2. *Apropierea legislațiilor – Regim fiscal comun aplicabil societăților-mamă și filialelor din state membre diferite – Directiva 2011/96 – Scutirea, în statul membru al filialei, de taxa reținută la sursă a profitului distribuit societății-mamă – Dividende distribuite de o filială rezidentă unei societăți-mamă nerezidente – Regulă generală privind scutirea de taxa reținută la sursă – Derogare de la regula menționată în caz de abuz sau de fraudă – Participații la societatea-mamă deținute de persoane care nu au dreptul la o asemenea scutire – Reglementare națională care exclude în general persoanele menționate de la beneficiul scutirii – Presumpție irefragabilă de fraudă sau de abuz – Inadmisibilitate*

[art. 49 TFUE; Directiva 2011/96 a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/13, art. 1 alin. (2)]

(a se vedea punctele 43-45, 48, 63, 64, 66 și 77-81 și dispozitiv)

¹ JO C 374, 6.11.2017.

Dispozitivul

Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/13/UE a Consiliului, și articolul 49 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun legislației fiscale a unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care aplică o reținere la sursă dividendelor acordate de o filială rezidentă societății sale mamă nerezidente, dar care exclude dreptul acesteia din urmă de a obține rambursarea sau scutirea de o asemenea reținere la sursă în cazul în care, pe de o parte, la această societate-mamă sunt deținute participații de către persoane care nu ar avea dreptul la o asemenea rambursare sau scutire dacă ar fi perceput direct dividende care provin de la o asemenea filială, iar veniturile brute realizate de societatea-mamă menționată în exercițiul financiar vizat nu provin din activitatea economică proprie și, pe de altă parte, una dintre cele două condiții stabilite de această legislație este îndeplinită, și anume, fie nu există rațiuni economice sau alte rațiuni importante care să justifice interpunerea acestei societăți-mamă, fie aceasta din urmă nu participă la activitatea economică generală cu o întreprindere organizată în mod adecvat având în vedere obiectul său de activitate, fără a se ține seama de caracteristicile organizatorice, economice sau de celelalte caracteristici importante ale întreprinderilor care au legături cu societatea-mamă în discuție.